

pCt., men omkring ved 90 pCt. I Aarhus er der fremsat Klager over det, idet der er Skatteydere, der have ment sig forurettede derved, idet de have ment, at hvis Loven blev fulgt, vilde Ligningsprocenten i det hele derved være bleven lavere, og de vilde have faaet en Fordel derved. Men da man fra Ministeriet spurgte Ligningsmyndighederne der, svarede man: Vi kunne ikke gøre det anderledes; følge vi Lovens Regler, betyder det kun, at der vil blive meget store Restancer; medens vi nu kun regne med et Fradrag af 5 pCt. — tror jeg, det var — paa Grund af uerholdelige Skatter, maa vi saa regne med 10 pCt., og Ligningsprocenten vil da blive den samme. Forholdet er altsaa i Virkeligheden det, at i mange Henseender har Loven vist sig at være uigennemførlig i Byerne, det drejer sig om Byer med omkring ved $\frac{1}{3}$ af samtlige vore Provinsbyers Indbyggerantal.

Man kunde saa spørge, om man ikke kan tvinge disse Byer til at følge Lovens Regler, og det vil man maaske kunne tvinge dem til, i alt Fald paa Papiret, men noget andet er, at man da utvivlsomt vil komme til at gennemføre en meget haardt rammende Skat for en stor Del af Befolkningen, der meget vanskelig vil kunne betale en saa stor Skat. Det faar man et levende Indtryk af, naar man ser, hvorledes det gaar i adskillige Byer, der følge Lovens Regel med Forskel i Skat for de Indtægter, der ere lige ved Grænsen af det frie Skøn, de 1,000 Kr., og dem, der ligge noget højere oppe. Ligningskommissionernes Fællesudvalg har foretaget en Beregning over, hvorledes Forholdene ere i de forskellige Byer. I Nykøbing paa Falster svares der af en Familie paa 5 Personer 3 Kr. 25 Øre i Skat af en Indtægt paa 1,000 Kr. Naar vi gaa op til 1,200 Kr., stiger Skatten til 27 Kr. 95 Øre, et ganske uforholdsmæssigt Spring. I Viborg springer man fra 3 Kr. 25 Øre op til 29 Kr. 25 Øre, i Kalundborg springer man fra 2 Kr. 34 Øre op til 32 Kr. 76 Øre. Altsaa op indtil Grænsen for det frie Skøn bestræber man sig for i disse Byer at ligne, hvad man anser for retfærdigt, men naar man kommer op derover, gribes man af Lovens Arm og tvinges til at paaligne Skatter, som man i Virkeligheden anser for ganske ubillige.

Jeg tror da, at man vil kunne paaregne nogenlunde Enighed om, at der vil være Grund til at forandre de Regler, der have medført disse Forhold. Nu er det muligt, at man vil sige, at det er ikke saa slemt

paa Landet, men ikke desto mindre synes det mig dog efter de Oplysninger, der forelaa allerede i 1906, og efter det Indtryk, jeg har faaet ved Forhandlinger ogsaa med Sogneraadforeningernes delegerede, der ikke kunne siges at høre til de meget vidt-gaaende Folk, at man ogsaa paa Landet føler Trang til større Frihed med Hensyn til Ligningen end nu. Man kommer vel lempeligere uden om det paa Landet; den Maade, hvorpaa man klarer sig igennem med Lovens Bestemmelser, træder ikke saa grelt frem som i Byerne, hvor man ligefrem sætter sig ud over dem.

Det er disse Forhold, der have bevirket, at man har anset det for rigtigt at fremsætte det paagældende Lovforslag. Grænsen for det frie Skøn sættes nu op fra 1,000 til 1,200 Kr. i Byerne og fra 800 til 1,000 Kr. paa Landet. Tillægsprocenten foreslaas indtil 50 pCt. og Nedsættelsen indtil 85 pCt. Vi ere her gaede noget videre med Hensyn til Tillægs- og Fradragsprocenterne, end det er gjort fra Ligningskommissionernes Fællesudvalgs Side. Men til Gengæld have vi ikke ment det nødvendigt at sætte Grænsen for det frie Skøn saa højt op, som Ligningsmyndighederne have ønsket for Byernes Vedkommende. Jeg tror derfor, man er gaaet, hvad man kunde kalde en rimelig Vej, og har afpasset Tillægs- og Fradragsprocenterne efter det Hensyn, vi have taget ved ikke at føre Grænsen for det frie Skøn alt for højt op. Det har været under Overvejelse i Ministeriet, om man ikke kunde trække lidt snævrere Grænser, om man ikke kunde sige: for de og de Indtægter maa Tillægsprocenten være 35, men for andre Indtægter maa man gaa op til 50 pCt., naar disse Indtægter ere betydeligt større. Men dette har stødt paa een bestemt Vanskelighed, nemlig den, at Forholdene ere saa overvættets forskelligartede i de forskellige Byer. Hvad der svarer til Forholdene i den ene By, passer slet ikke paa Forholdene i den anden By. Derfor have vi ment, at man i Virkeligheden kom den retfærdigste og rimeligste Ordning nærmest ved at stille det frie Skøn, som vi have foreslaaet det, for paa den Maade at give Ligningsmyndighederne i hver Kommune Lejlighed til selv at ordne deres Sager indenfor visse Grænser, ikke med en saa stor Frihed som før 1903, men dog med en betydelig større Frihed end den, der har været mellem 1903 og 1910.

Med Hensyn til § 10, der angaar Erhvervsskatten, var det saaledes, at man,